

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Bratislave (Słowacja) w dniu 24 maja 2017 r. – PPC Power a.s./Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty

(Sprawa C-302/17)

(2017/C 269/07)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Krajský súd v Bratislave

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PPC Power a.s.

Strona pozwana: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty

Pytanie prejudycjalne

Czy cele i zasady dyrektywy 2003/87/WE⁽¹⁾ ustanawiającej system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę 96/61/WE⁽²⁾ (zwanej dalej „dyrektywą”), w szczególności (i) zmniejszanie emisji dzięki postępowi technologicznemu (art. 1 oraz motywy 2 i 20), (ii) utrzymanie rozwoju gospodarczego oraz zachowanie spójności rynku wewnętrznego i niezakłóconej konkurencji (motywy 5 i 7), (iii) zmniejszanie emisji gazów w efektywny pod względem kosztów i skuteczny gospodarczo sposób (art. 1), wymóg pewności prawnej dotyczący operatorów określonych w art. 3 lit. f), związany z faktem, że operatorzy zgodnie z art. 9 mają prawo powoływać się na niezmiennosc krajowego planu rozdziału uprawnień przynajmniej na 18 miesięcy przed rozpoczęciem odpowiedniego okresu (to znaczy w odniesieniu do okresu od 2008 r. do 2012 r. przynajmniej od 30 czerwca 2006 r.), (iv) wymóg bezpłatnego przydziału uprawnień do emisji (art. 10), (v) prawo osób określonych w art. 13 ust. 3 akapit drugi do wydania im uprawnień do emisji w celu zastąpienia uprawnień znajdujących się w ich posiadaniu, których państwa członkowskie nie anulują zgodnie z art. 13 ust. 3 akapit pierwszy, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu państwa członkowskiego, które nakłada na operatorów określonych w art. 3 lit. f) dyrektywy, podlegających opodatkowaniu na terytorium tego państwa członkowskiego, obowiązek zapłaty podatku szczególnego, (i) którego podstawę prawną stanowi okoliczność, że zarządzanie uprawnieniami do emisji (w przypadku ich niewykorzystania i sprzedaży) podlega opodatkowaniu, bez względu na to, czy operator osiągnie dochód z tego zarządzania, (ii) przy czym te uprawnienia do emisji zostały przydzielone operatorom w oparciu o krajowy plan rozdziału uprawnień, przedstawiony Komisji Europejskiej przez państwo członkowskie na lata 2008–2012 w myśl art. 9 dyrektywy (to znaczy, że został notyfikowany Komisji Europejskiej i państwu członkowskim zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy i nie został odrzucony przez Komisję Europejską zgodnie z art. 9 ust. 3 dyrektywy), który stanowi zgodnie z art. 10 dyrektywy, że na pięcioletni okres rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2008 r. rozdziela się bezpłatnie 100 % uprawnień do emisji (iv), przy czym stawka podatku wynosi 80 % podstawy opodatkowania uprawnień do emisji określonej jako suma kwot wynikających z pomnożenia liczby uprawnień przeniesionych (sprzedanych) w każdym miesiącu kalendarzowym przez średnią cenę rynkową uprawnień obowiązującą w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym zostało dokonane ich przeniesienie, oraz kwoty wynikającej z pomnożenia liczby uprawnień niewykorzystanych przez średnią cenę rynkową uprawnień w danym roku kalendarzowym, (v) przy czym średnie ceny rynkowe są obliczane jako zwykła średnia arytmetyczna cen ostatniej transakcji przeprowadzonej na giełdzie w ciągu dnia (to znaczy, że podatek nie zależy od ceny, za którą uprawnienia zostały faktycznie sprzedane)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 275, s. 32, wyd. specj. w jęz. polskim rozdz. 15 .7, s. 631.

⁽²⁾ Dz.U. 1996, L 257, s. 26, wyd. specj. w jęz. polskim rozdz. 15, t. 3, s. 80.